

„A za tím komínem... za ním to sedělo!“
„Co, pecivále? Pověz, pecivále!“
„Hrozné zvíře!“ šeptá pecivál. Ocas se mu zase začíná ježít. „Hlavu mělo kulatou, na ní ani chlup. Ruce žádné, nohy žádné. A takhle se šklebilo.“ Pecivál udělal na kořata strašný obličej.
„Lekl jsem se. Uklouzl. Spadl dolů. Odřel si nos. Hrůza! Hrůza! Hrůza!“

„Co by to mohlo být?“ šeptají si kořata. „Musíš nám to ukázat, pecivále!“

„Nepůjdu! Ani za myš mě tam nedostanete!“

Přemlouvají kořata pecivála:

„Bát se nemusíš. Bude nás sedm.“

A přemluvila ho.

Pecivál je vede po schodech na půdu. Pak okýnkem na střechu.

„Pomalů, jen pomalů!“ napomíná. „Vytaste drápky, naježte vousy!“

Všichni se pomaloučku plíží ke komínu.

